

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2086	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Πράξ. 5,12-20) 15 Ἀπριλίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Σαδδουκαῖοι

«Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὔσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους» (Πράξ. 5,17-18)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Ἐορτάζει ἕνας ἀπὸ τοὺς «πανευκλεεῖς» ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία (αἰν.), ὁ ἅγιος Θωμᾶς. Καὶ μαζί του **εορτάζουν ὅλοι οἱ «Θωμᾶδες»**: ὄχι ὅσοι ἔχουν τὸ ὄνομα Θωμᾶς, ἀλλὰ ὅσοι εἶδαν κάποτε στὴ ζωὴ τους κάτι, πίστεψαν καὶ τότε εἶπαν κι αὐτοὶ «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. 20,28).

Ἀκούσατε τὸν **ἀπόστολο**; καὶ ἂν σᾶς ρωτήσω μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί λέει; Δυστυχῶς, ἐνῶ εἶνε **ἀνάγνωσμα**, ἔτσι ὅπως τὸν τραγουδοῦν μερικοὶ δὲν τὸν καταλαβαίνει κανεὶς. Κάτι πρέπει ν' ἀλλάξη στὴ λατρεία μας, γιὰ νὰ εἶμαστε σύμφωνοι μ' ἐκεῖνο τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰω. 4,24). Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλο τὸν ἀπόστολο θὰ πάρω μία μόνο λέξι· γιὰτὶ φτάνει καὶ μία λέξι, ἅμα τὴ νιώσης, νὰ σὲ ὠφελήσῃ καὶ νὰ σὲ σώσῃ.

Πιάνομαι λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ἀπὸ μία λέξι, τὴ λέξι «**Σαδδουκαῖοι**»· γιὰ τοὺς Σαδδουκαίους λέει ὁ ἀπόστολος (Πράξ. 5,17), ὅτι αὐτοὶ ἄρπαξαν τοὺς ἀποστόλους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Θωμᾶ, καὶ τοὺς ἔβαλαν στὴ φυλακὴ. Μὰ **τί ἦταν αὐτοὶ οἱ Σαδδουκαῖοι**; Ἦταν Ἕλληνες;

Δὲν ἦταν Ἕλληνες, Ἰουδαῖοι ἦταν. Γιατὶ ὠνομάστηκαν Σαδδουκαῖοι; Πῆραν τὸ ὄνομα ἀπὸ κάποιον Ἑβραῖο ἀρχηγό τους πού λεγόταν **Σαδδώκ**. Ἦταν ἕνα **κόμμα μᾶλλον οἰκονομικοπολιτικό** μ' ἕνα ἐπίχρισμα θρησκευτικότητας. Ἦσαν ὅτι πιστεύουν στὸ Θεό, ἀλλὰ ἡ ζωὴ τους δὲν συμφωνοῦσε. Ζοῦσαν πλουσιοπάροχα, ἦταν μιὰ ἀριστοκρατικὴ ἀφρόκρεμα μὲ ὑλιστικὴ ἰδεολογία. Δέχονταν πῶς ὑπάρχει μιὰ ἀνωτέρα δύναμις πού κυβερνᾷ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἀπὸ τίς θεμελιώδεις ἀλήθειες τῆς πίστεως **ἀρνοῦνταν τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς**, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχὴ ἀθάνατη.

Ἦσαν ἀκόμα ὅτι ὑπάρχει **κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις, κόλασι καὶ παράδεισις**. Ἦταν μιὰ βελτιωμένη ἔκδοσι τῶν δικῶν μας ἐπικουρείων φιλοσόφων, πού ἔλεγαν «**Φάγωμεν καὶ πίνωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν**» (Ἦσ. 22,13=Α' Κορ. 15,32).

Ἔχοντας μιὰ τέτοια ὑλιστικὴ θεώρησι, **ἔκαναν τὴ θρησκεία ἐμπόριο**. Ἐνῶ δὲν πίστευαν, γίνονταν ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς, ἀνέβαιναν στὰ ἀνώτερα θρησκευτικὰ ἀξιώματα. Γνήσιοι ἐκπρόσωποί τους, Σαδδουκαῖοι, ἦταν ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, αὐτοὶ πού δίκασαν τὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος τοὺς ἤλεγχε γιὰτὶ ἔκαναν τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ «**οἶκον ἐμπορίου**» καὶ «**σπήλαιον ληστῶν**» (Ἰω. 2,16. Ματθ. 21,13). Αὐτοὶ κατ' οὐσίαν, μὲ τίς φωνές τους «**Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν**» (Λουκ. 23,21), ἦταν ἐκεῖνοι πού «ἔβαψαν τὸν κάλαμο τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως» (Μ. Παρ. ἀπόστ. αἰν.).

Ἄλλὰ στὴ ζωὴ τῶν Σαδδουκαίων **συνέβη κάτι σὰν σεισμός**, πού τοὺς τάραξε. Ἔτυχα στὸ Μεσολόγγι πού ἔγινε μιὰ φορὰ σεισμός, καὶ τότε ὅλοι οἱ ἐπίσημοι, πού μαζεμένοι κάπου ἔτρωγαν κ' ἔπιναν καὶ γελοῦσαν, ἄφησαν τὸ φαγοπότι, βγήκαν ἔξω κ' ἐπικαλοῦνταν τὸ Θεὸ καὶ τὴν Παναγία νὰ σωθοῦν. Καὶ στοὺς Σαδδουκαίους, ἐκεῖ πού ἔλεγαν «**Φάγωμεν καὶ πίνωμεν**», παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ Χριστός, ὁ ἀνιδιοτελής καὶ ἀσυμβίβαστος, ὁ ὁποῖος ἀνατρέπει τοὺς σαλτιμπάγκους πού ἐκμεταλλεύονται τὰ ὄσια καὶ ἱερὰ τῶν ἀνθρώπων. Αὐτοὶ ἔλεγαν πῶς δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ἀθάνατη καὶ ἀνάστασι νεκρῶν, καὶ ξαφνικὰ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν σείσθηκε ὁ Γολγοθᾶς, τότε ἄνοιξαν τὰ μνήματα, ἀναστήθηκαν νεκροὶ καὶ ἐμφανίστηκαν κατόπιν στὴν πόλι σὲ πολλοὺς (βλ. Ματθ. 27,53). Γιὰ φαντάσου, νὰ 'σαι τὴ νύχτα στὸ σπίτι σου, νὰ χτυπήσῃ ἡ πόρτα καὶ ν' ἀκούσης ἀπ' ἔξω – τί; τὴ φωνὴ τῆς μάνας σου πού πέθανε πρὶν δέκα χρόνια ἢ τοῦ πατέρα σου πού πέθανε πρὶν εἴκοσι χρόνια! θὰ σὲ πιάσῃ τρόμος. Αὐτὸ ἔπα-

θαν οί Σαδδουκαῖοι· κι ἀκόμα πιὸ πολὺ τρόμαξαν ὅταν τὸ «*πρωὶ τῆς μιᾶς σαββάτων*» (Μάρκ. 16,2) βούλιξαν τὰ Ἱεροσόλυμα ὅτι ὁ **Ἰησοῦς ἀναστήθηκε**.

Κι αὐτὸ δὲν τό 'πε μιὰ φωνή· **εἶνε πλήθος οἱ μαρτυρίες**. "Ὅτι «*ἀνέστη ὁ Κύριος*» τὸ εἶπαν οἱ ἄγγελοι στὸ μνήμα, τὸ φώναξε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κ' οἱ ἄλλες μυροφόρες, τὸ κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι, τὸ ὠμολόγησε κι ὁ δῦσπιστος Θωμᾶς, τὸ διαπίστωσε ἀκόμα κι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας, ὁ διώκτης Σαῦλος.

Τὸ φωνάζουν ἐπίσης **τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριον**. Ὁ Πέτρος κι ὁ Ἰωάννης βρῆκαν στὸν τάφο «*τὰ ὀθόνια κείμενα, καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἓνα τόπον*» (Ἰω. 20,7). Τί σημασία ἔχουν αὐτά; "Ὅπως ἡ μάνα φάσκωνε τὸ μωρό, ἔτσι οἱ Ἑβραῖοι τύλιγαν τὸ νεκρό, ἀπ' τὸ λαιμὸ μέχρι τὰ πόδια, μετὰ τὰ ὀθόνια, ταινίες βουτηγμένες σὲ κολλῶδεις οὐσίες καὶ ἀρώματα, καὶ στὸ κεφάλι ἔβαζαν τὸ σουδάριον, κάτι σὰν φακιόλι. Τὰ ὀθόνια κολοῦσαν τόσο δυνατὰ στὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ, ὥστε γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ κανεὶς θ' ἀποσποῦσε καὶ σάρκες. Εἶδες πόσο πονᾶς ὅταν τραβᾶς νὰ ξεκολλήσης ἓναν ἐπίδεσμο ποῦ σοῦ ἔβαλαν πάνω σὲ μιὰ πληγή; Οἱ ἐχθροὶ τοῦ Ἀναστάσιου, γιὰ νὰ ἐξηγήσουν πῶς ὁ τάφος βρέθηκε κενός, εἶπαν ὅτι ἦρθαν οἱ μαθηταὶ του καὶ τὸν ἔκλεψαν. Ἄλλ' ἐὰν τὸν ἔκλεβαν, θὰ τὸν ἔπαιρναν ὅπως ἦταν· δὲν θ' ἄφηναν ἐκεῖ τὰ ὀθόνια· δὲν εἶχαν ἄλλωστε χρόνο νὰ ξεκολλοῦν τὶς ταινίες βράζοντας νερά. Ὁ Χριστὸς ἄφησε τὰ ἐντάφια σπάργανα γλιστρώντας μέσ' ἀπ' αὐτὰ ὅπως τὸ φίδι ἀφήνει τὸ πουκάμισό του σὲ στενὰ περάσματα.

Τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριο, βεβαιώνουν **θαύματα**, τὰ «*σημεῖα καὶ τέρατα*», ποῦ γίνονταν στὸ ὄνομά του, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα (Πράξ. 5,12).

"Υστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν οἱ Σαδδουκαῖοι; Νὰ πιστέψουν. Πίστεψαν; **Δὲν πίστεψαν**. "Ἄς βούιζε ὅλη ἡ πόλις· «*στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα*». "Ὅταν κάποιος δὲν θέλῃ νὰ πιστέψῃ, ὄχι ἐμεῖς νὰ τὸ λέμε ποῦ δὲν εἴμαστε τίποτα, ὄχι Χρυσόστομος καὶ Βασίλειος, ὄχι ἄγγελοι κι ἀρχάγγελοι, δὲν πείθεται· κι ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος νὰ ἔρθῃ στὸν κόσμο, πάλι θὰ τὸν σταυρώσουν.

Οἱ Σαδδουκαῖοι λοιπὸν ὄχι μόνο δὲν πίστεψαν, ἀλλὰ συνέλαβαν τοὺς ἀποστόλους καὶ **τοὺς ἔβαλαν στὴ φυλακή**. Τὴ νύχτα ὅμως ἄγγελος Κυρίου τοὺς ἐλευθέρωσε, γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ κήρυγμα (βλ. Πράξ. 5,17-20). Αὐτὰ μὲ λίγα λόγια λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα.

* * *

Ἐρωτῶ, ἀγαπητοί μου· **σήμερα ὑπάρχουν Σαδδουκαῖοι;** Δὲν ὑπάρχει τὸ ὄνομα, **ὑπάρχει τὸ πρᾶγμα**. Κ' εἶνε πολλοί· ποῦ νὰ τοὺς μετρήσης!

Εἶνε αὐτοὶ ποῦ μιᾶνε γιὰ «πατρίδα», μὰ πατρίδα ἔχουν τὸ χρῆμα· μιᾶνε γιὰ «οἰκογένεια», καὶ τὴν οἰκογένεια τὴν ἔχουν διαλύσει μετὰ τὰ διαζύγια· μιᾶνε γιὰ «θρησκεία», καὶ Θεὸ δὲν ἔχουν. Θεωροῦν ἀνόητο τὸ λαό, νομίζουν ὅτι δὲν τοὺς ἔχει καταλάβει. Σαδδουκαῖοι εἶνε αὐτοὶ ποῦ λένε πῶς πιστεύουν, μὰ **ἔχουν κλονιστῆ**.

Στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως λέμε «*προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*» (†). "Ὅταν ὅμως στὸ νεκροταφεῖο κατεβάζετε στὸ χῶμα τὰ προσφιλή σας πρόσωπα, τί λέει τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ καρδιά σας; **πιστεύετε ὅτι θὰ τὰ ξαναδῆτε, θ' ἀναστηθοῦν;**

"Ἐλαβα ἓνα γράμμα καὶ βλέπω ὅτι ἡ ψῶρα τῆς ἀπιστίας προχώρησε· ἀπ' τὴν Ἀθήνα ἔφτασε ὡς τὰ τελευταῖα καλύβια. Μοῦ γράφει ἓνας παπᾶς ἀπὸ ἓνα νησί, ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἓνας τσοπάνος ἔθαψε τὴ γυναῖκα του ποῦ τὴν ἀγαποῦσε. –Μὴν κλαῖς, τοῦ λέει ὁ παπᾶς· στὸ «Πιστεύω» δὲν λέμε «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*»; –"Ἄσ' τα αὐτά, παπούλη, λέει ὁ τσοπάνος· ἢ τὸ πρόβατό μου ψοφήσῃ ἢ ἐγώ, τὸ ἴδιο εἶνε.

Ἐκεῖ καταντήσαμε, στὴν **ἀπιστία καὶ ἀθεία**. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ὑπάρχει δυὸ εἰδῶν ἀπιστία, λευκὴ καὶ ἐρυθρά. Κατάλαβες; ἄλλοι μὲν εἶνε στὸ ἀστικὸ καθεστῶς, κι ἄλλοι στὸ κομμουνιστικὸ· εἶνε οἱ Σαδδουκαῖοι τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ ἔμειναν λίγοι.

Ἀδέρφια μου, ἓνα πρᾶγμα σᾶς λέω, σὰν συμβουλή, κι ἂν θέλετε ἀκοῦστε με· **Μὴ μπάζετε στὰ σπίτια σας ἄθεο**· οὔτε γαμπρό, οὔτε κουμπάρο, οὔτε κανέναν. Ἄνθρωπος ποῦ δὲν πιστεύει στὸ Θεό, κακό θὰ κάνῃ. Κάποτε οἱ Ἑλληνες μυρμήγκι δὲν πατοῦσαν. Ἐπὶ Ὀθωνος ἔφεραν λαιμητόμο, νὰ ἐκτελοῦνται ἐγκληματίες, καὶ ζητοῦσαν δῆμιο, νὰ κόβῃ κεφάλια· Ἑλληνας δὲν βρέθηκε, ἔφεραν ἓναν ἀπὸ τὴν Ἰταλία, κι αὐτὸν δὲν τὸν πλησίαζε κανεὶς, καλημέρα δὲν τοῦ λέγανε. Ποῦ κατήντησε τώρα ἡ ἀθεία ἓνα λαὸ ποῦ ἔβγαλε ἥρωες καὶ μάρτυρες! Ποῦ εἶνε ἡ πίστι τῶν πατέρων μας; Ἄς εἴχαμε τὴν πίστι τῆς γαλιᾶς μας, κι ἂς ἔλειπαν τὰ γράμματα καὶ οἱ τέχνες, οἱ δορυφόροι καὶ οἱ σπούτικ.

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς προφήτευε, ὅτι θὰ ἔρθουν μέρες ἀπιστίας, θ' ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές, θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές. Καὶ νά, ἦρθαν.

Ἀδελφοί μου, ἂς πιστέψουμε στὸ Θεό, ἂς γονατίσουμε μπρὸς στὸν Ἐσταυρωμένο, τὴ λατρεία τῶν πατέρων τῆς φυλῆς μας· **νὰ πέσουμε μπροστὰ στὸ Χριστὸ** καὶ νὰ πῆ ὁ καθένας μας «*Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου*»· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**